

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/203/2022
Identifikačné číslo spisu:	4418201168
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:4418201168.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu S. V., I. S., E. XXXX, zastúpeného PARA advokáti, s.r.o., Bratislava, Gagarinova 10/A, IČO: 47258969, proti žalovanému S. E., I., K. XX, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrej Struhár, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 51744775, o zaplatenie 8 000 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 14C/6/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 22. apríla 2022 sp. zn. 6Co/29/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinstančný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 8. januára 2021 č. k. 14C/6/2018-338 žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 9 007,48 eura s príslušenstvom, zamietol (výrok I.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal, že v danej veci už prvýkrát rozhodol rozsudkom zo 4. októbra 2018 č. k. 14C/6/2018-107, ktorým vychádzajúc z ustanovení § 451 a § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“) žalobe vyhovel v časti o zaplatenie 8 000 eur s príslušenstvom a žalobu v časti o zaplatenie 1.007,48 eur zamietol, keď právny vzťah medzi stranami sporu posúdil ako vzťah z bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo žalovanému a jeho manželke tým, že prijali od žalobcu za trvania ich manželstva peňažné plnenie. Vzhľadom na to, že Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) nesúhlasil s právnym posúdením nároku uplatneného žalobcom rozsudok súdu prvej inštancie uznesením z 31. januára 2020 č. k. 6Co/151/2019-164 v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhradovej povinnosti prvoinstančný rozsudok zrušil a vec súdu ohľadne týchto výrokov vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti týkajúcej sa

požiadavky o zaplatenie 1 007,48 eurs nadobudol právoplatnosť pre absenciu odvolania.

1.2. Z vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd za preukázané, že žalobca na základe zmluvy o splátkovom úvere z 12. februára 2016 uzavretej so N. N. a. s. disponoval sumou 8 000 eur, ktorú dňa 17. februára 2016 previedol na bankový účet č. SKXX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedený na meno jeho sestry a súčasne manželky žalovaného S. E., ktorá suma bola pripísaná na účet dňa 18. februára 2016. K tejto finančnej operácii prišlo za trvania manželstva žalovaného so sestrou žalobcu, t. j. za trvania ich BSM. Majiteľom účtu síce bola manželka žalovaného, ale jednalo sa o jediný účet manželov, teda dispozičné oprávnenie k účtu mal i žalovaný a reálne vykonával výbery z tohto účtu a na uvedený účet mu chodila aj mzda. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný musel mať vedomosť o pripísaní sumy 8.000 eur, ktorý bol jediným účtom manželov, nakoľko to zodpovedá elementárnej finančnej gramotnosti a opatrnosti, najmä za predpokladu, že s týmto účtom žalovaný reálne disponoval a plánoval rozbehnúť podnikanie, ktoré bolo finančne náročné a nejednalo sa o sumu, ktorá by bola ľahko prehliadnuteľná. Žalovaný ako podnikateľ dňa 16. februára 2016 uzavrel zmluvu o nájme nebytových priestorov, nachádzajúcich sa v Nových Zámkoch na ul. S. G. XX, za účelom ich užívania ako reštaurácie a kancelárie. Dňa 31. marca 2016 bola zapísaná do Obchodného registra v Nitre obchodná spoločnosť Y. S. s.r.o., ktorej spoločníkmi a konateľmi bol žalovaný a v tom čase aj jeho manželka S. E. (výška vkladu každého z nich bola 2.500 eur). Manželstvo žalovaného bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky z 26. februára 2018 č. k. 11P/297/2017-50. V konaní zostalo sporné, či medzi stranami došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke a s akým obsahom, resp. či na strane dlžníka vystupovala i sestra žalobcu (a zároveň vtedajšia manželka žalovaného) a či vznikol medzi vtedajšími manželmi, t. j. žalovaným a sestrou žalobcu voči žalobcovi záväzok solidárny.

1.3. Podľa súd prvej inštancie uplatnený nárok nie je nárokom z bezdôvodného obohatenia, pretože nebol naplnený žiaden zo zákonných dôvodov jeho vzniku. K záveru o bezdôvodnom obohatení žalovaného na úkor žalobcu vložením peňažných prostriedkov žalobcom na účet žalovaného a jeho manželky nedospel ani odvolací súd v zrušujúcom uznesení, nakoľko podľa neho nebolo nesporne preukázané k akej dohode ohľadom peňazí, s akým obsahom a či vôbec, došlo medzi stranami, keďže neexistovala o tom žiadna písomná dohoda. Pokiaľ by malo ísť o možnú pôžičku, okrem tvrdení strán sporu, ktoré boli diametrálne odlišné a protichodné, o pôžičke medzi tvrdili iba svedkovia E., V. a V., najmä však nebolo preukázané, že by sa suma 8 000 eur, ktorú žalobca poukázal na spoločný účet žalovaného a jeho vtedajšej manželky, dostala do dispozície žalovaného, resp. či ich z účtu vybral práve žalovaný a na aký účel ich použil. Keďže v tejto časti žalobca dôkazné bremeno neunesol, súd prvej inštancie nemohol konštatovať, že by tu vznikla žalovanému povinnosť tieto finančné prostriedky (či už ako pôžičku alebo bezdôvodné obohatenie) žalobcovi vrátiť.

1.4. Na základe vykonaného dokazovania, hodnotiac ich jednotlivo, no najmä v ich vzájomnej súvislosti rezultovalo, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno a nepreukázal bez akejkoľvek pochybnosti svoje tvrdenia a uzavretie zmluvy o pôžičke a konštatoval, že pravdivosť tvrdení žalobcu preukázaná nebola, preto žalobu zamietol.

2. Na odvolanie žalobcu odvolací súd rozsudkom z 22. apríla 2022 č. k. 6Co/29/2021- 413 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II).

2.1. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie týkajúce sa veci samej, správne zistil skutkový stav a vo výroku vecne správne rozhodol, preto v zmysle § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“) napadnutý rozsudok potvrdil.

2.2. Poukázal na to, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci v poradí druhým rozsudkom, ktorým žalobu žalobcu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena tvrdenia o uzavretí zmluvy o pôžičke so žalovaným. Rovnako ako súd prvej inštancie aj odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí už poskytli vo vzťahu k právnomu základu sporu, teda vo vzťahu k zákonnej úprave inštitútu zmluvy o pôžičke rozsiahly teoreticko-právny výklad, od ktorých rozhodnutí nie je dôvod sa odkloniť. Taktiež bol učinенý aj rozsiahly teoreticko-právny výklad zákonnej úpravy inštitútu bezdôvodného obohatenia, ktorý je i naďalej platný a vyčerpávajúci.

2.3. Odvolací súd konštatoval, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozsudku, že v konaní nebolo nesporne preukázané k

akej dohode ohľadom peňazí, s akým obsahom medzi stranami došlo, a či vôbec k nejakej dohode i došlo, keďže neexistovala o tom písomná dohoda a okrem tvrdení strán sporu, ktoré boli diametrálne odlišné a protichodné, svedčili o pôžičke medzi nimi iba svedkovia E., V. a V., na ktorých výpovede s ohľadom na ich blízky príbuzenský vzťah k žalobcovi súd neprihliadal. Žalobca nepreukázal svoje tvrdenia o existencii zmluvy o pôžičke. Nesporným zostalo len to, že žalobca na účet č. SKXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedeného v P., a.s. a zriadený na manželku žalovaného S. E. žalobca poukázal sumu 8 000 eur. S týmto účtom reálne disponoval aj žalovaný, nakoľko to bol jediný účet manželov, žalovanému na tento účet chodila aj mzda, uhrádzali sa z neho aj spoločné náklady. Manželia vedeli, že suma 8 000 eur bola pripísaná na uvedený účet, túto sumu aj reálne čerpali, teda jednoznačne vedeli kto, kedy a v akej výške na účet sumu poukázal. Ani jeden z manželov neurobil žiaden úkon k ich vráteniu žalobcovi, čo v konaní zo strany žalovaného ani tvrdené nebolo. Odvolací súd už uviedol, že sa jednalo o vysokú sumu peňazí, ktorej pripísanie na účet nemohlo uniknúť pozornosti žalovaného za situácie, že obaja s manželkou boli v tej dobe nezamestnaní a reálne si riešili financovanie na podnikanie, ktoré plánovali rozbehnúť. Vychádzajúc z uvedeného potom nesporne vznikol medzi stranami sporu vzťah z bezdôvodného obohatenia, s ktorým právnym posúdením boli už stany sporu v priebehu konania oboznámené.

2.4. Za daných okolností preto dospel odvolací súd k záveru, že na úkor žalobcu sa žalovaný obohatil tým, že prijal plnenie 8 000 eur bez právneho dôvodu, teda bez preukázateľne uzavretej zmluvy o pôžičke. Uvedenú sumu žalovaný prijal dňa 18. februára 2016 a doposiaľ ju žalobcovi nevrátil, čím mu vznikla zodpovednosť za záväzok z bezdôvodného obohatenia v zmysle § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 456. Žalovaný ale v konaní vzniesol námietku premĺčania uplatneného nároku ako nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na to, že za rozhodujúci moment pre začiatok plynutia premĺčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka treba považovať deň, kedy sa žalobca skutočne dozvedel o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal, t. j. keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a osobe obohateného. Z hľadiska plynutia premĺčacej doby pritom nie je rozhodujúce, že oprávnený mal už predtým možnosť sa dozvedieť skutočností, na základe ktorých si mohol urobiť úsudok o vzniku bezdôvodného obohatenia a jeho výške. V zmysle uvedeného výkladu má odvolací súd za to, že pri posudzovaní vedomosti žalobcu o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom v prospech koho k obohateniu došlo, je nutné vychádzať zo dňa, kedy žalobca poukázal žalovanému sumu 8 000 eur, resp. dňa pripísania tejto sumy na účet žalovaného, ktorý žalovaný sumu 8 000 eur v deň jej pripísania na jeho účet prijal bezdôvodne. Týmto dňom bol deň 18. februára 2016. Žalobca bezpochyby ku dňu 18. februára 2016 vedel, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Preto ak žalobca predmetný nárok uplatnil na súde až podanou žalobou dňa 6. marca 2018, urobil tak po uplynutí subjektívnej premĺčacej lehoty (ktorá uplynula najneskôr dňa 18. februára 2018) a s ohľadom na žalovaným uplatnenú námietku premĺčania, mu nebolo možné tento nárok priznať.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ktoré vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a) CSP žiadajúc, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3.1. Po rekapitulácii doterajšieho priebehu konania dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie v zmysle dovolacieho dôvodu § 421 ods. 1 písm. a) CSP pri riešení otázky začiatku plynutia subjektívnej lehoty premĺčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa žalobcu odvolací súd v bode 24. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia posúdil začiatok plynutia subjektívnej lehoty pri bezdôvodnom obohatení v rozpore s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky prezentovaným v rozhodnutí zo 17. februára 1978, sp. zn. 2Cz/35/77, zverejnenom v Zborníku IV. Najvyššieho súdu, Praha 1986, str. 649, ktoré možno v zmysle judikátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 71/2018 považovať za ustálenú súdnu prax a v ktorom bolo konštatované, že pre začiatok behu subjektívnej premĺčacej doby na uplatnenie práva na vydanie neoprávnene získaného majetkového prospechu sa vyžaduje skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný majetkový prospech a o tom, kto ho získal. Teda vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný majetkový prospech a o tom, kto ho získal, musí byť skutočná, pretože len ak oprávnený vie o tom, že na jeho úkor sa niekto neoprávnene obohatil, môže uplatniť svoje právo na vydanie takto neoprávnene získaného majetkového prospechu. Pričom nie je rozhodujúce, či sa

oprávnený o svojom práve nedozvedel vlastným zavinením, resp. či sa mohol o svojom práve dozvedieť alebo mal dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti. Vzhľadom na uvedené zdôraznil, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nesprávne stanovil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby do momentu pripísania peňažnej čiastky na účet žalovaného dňa 18. februára 2016, t. j. súbežne so začiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby, bez skúmania skutočnej, nie predpokladanej vedomosti žalobcu, a to i napriek tomu, že v konaní bolo preukázané, že v čase poukázania peňažných prostriedkov na účet žalovaného bol žalobca v tom, že uzatvoril so žalovaným ústnu zmluvu o pôžičke, ktorej cieľom bolo rozbehnutie podnikateľskej činnosti žalovaného. Mal za to, že súd prvej inštancie správne určil subjektívnu premlčaciu dobu v prvom rozsudku, keď uviedol, že táto začala plynúť žalobcovi až po tom, ako sa z písomnej odpovede žalovaného zo 7. marca 2018 dozvedel o popieraní uzatvorenia zmluvy o pôžičke z jeho strany, t. j. najskôr dňa 8. marca 2018, kedy mu najskôr mohol byť doručený list žalovaného.

4. Žalovaný sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu nestotožnil s argumentáciou žalobcu a navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol ako neprípustné, alternatívne zamietol ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Žalobca podal dovolanie podľa § 421 písm. a) CSP, v rámci ktorého namietal, že nižšie súdy sa „pri riešení otázky začiatku plynutia subjektívnej lehoty premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka odklonili od právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky prezentovaného v rozhodnutí zo 17. februára 1978, sp. zn. 2Cz/35/77, zverejnenom v Zborníku IV. Najvyššieho súdu, Praha 1986, str. 649, ktoré možno v zmysle judikátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 71/2018 považovať za ustálenú súdnu prax a v ktorom bolo konštatované, že pre začiatok behu subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie neoprávnene získaného majetkového prospechu sa vyžaduje skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný majetkový prospech a o tom, kto ho získal.“.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. V danom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že za relevantné podľa tohto ustanovenia považuje otázku začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby. (bod 3.1.)

9. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP má osobitný význam korelačný vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou dovolacieho súdu“. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí 10. októbra 2018 prijalo ako judikát rozhodnutie z 24. januára 2018 sp. zn. 6Cdo/29/2017, právna veta ktorého znie: „Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikátúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulétine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho

súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“.

10. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pritom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu.

11. Odklon právnych záverov odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu odôvodňuje žalobca poukázaním na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky prezentovaného v rozhodnutí zo 17. februára 1978, sp. zn. 2Cz/35/77, zverejnenom v Zborníku IV. Najvyššieho súdu, Praha 1986, str. 649, ktoré rozhodnutie v zmysle uvedeného v bode 9. možno považovať za ustálenú súdnu prax najvyššieho súdu.

12. Rozhodnutie nižších súdov boli založené na tom, že žalobca ako veriteľ, ktorý sa súdne domáha po dlžníkovi vrátenia požičaných peňazí, musí v intenciách § 657 Občianskeho zákonníka splniť dôkaznú povinnosť (uniesť dôkazné bremeno) o tom, že s dlžníkom v určitej dobe uzavrel zmluvu o pôžičke peňazí a že peniaze mali byť v dohodnutom čase vrátené, ako aj o tom, že tieto peniaze dlžníkovi skutočne požičal. Ak teda mali sudy nižších inštancií za preukázané poskytnutie finančných prostriedkov zo strany žalobcu žalovanému, bez toho, aby však žalobca uniesol dôkazné bremeno ohľadom tvrdených okolností o uzavretí zmluvy o pôžičke, ktorý právny záver žalobca v dovolaní nenapadol, je tento právny záver nižších súdov o naplnení skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu (§ 451 Občianskeho zákonníka) pre dovolací súd rozhodný pre následné posudzovanie dovolania žalobcu v nastolenej otázke začiatku behu subjektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

13. Zo záverov vychádzajúcich z rozsudku bývalého Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky prezentovaného v rozhodnutí zo 17. februára 1978, sp. zn. 2Cz/35/77, o ktoré rozhodnutie žalobca opiera namietaný odklon vyplýva, že pre začiatok plynutia že pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia (v čase vydania rozhodnutia označovaného za neoprávnený majetkový prospech) sa vyžaduje skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a o tom, kto ho získal. Podľa dovolacieho súdu pritom treba vychádzať z preukázanej a skutočnej, nie iba predpokladanej vedomosti oprávneného o týchto skutočnostiach. Touto vedomosťou v zmysle ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa však nemyslí znalosť právnej kvalifikácie, ale iba skutkových okolností, z ktorých možno vyvodit' zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie.

14. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nemožno preto spájať až s vedomosťou žalobcu, že v konaní nepreukázal svoje tvrdenie o existencii zmluvy o pôžičke a že súd určuje jeho nárok ustanoveniami o bezdôvodnom obohatení. V situácii, keď sudy nižších inštancií vyvodili, že žalobca nepreukázal uzatvorenie zmluvy, nemôže tvrdenie žalobcu o poskytnutí peňažných prostriedkov žalovanému obstať ani pri posúdení začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby. Skutkové zistenie vedúce k záveru, že žalobca žalovanej poskytol peňažné plnenie bez právneho dôvodu, logicky vzaté neumožňuje než uzavrieť, že subjektívna premlčacia doba na uplatnenie práva žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy (vydanie bezdôvodného obohatenia) začala plynúť v okamihu, keď (bez právneho dôvodu) previedol peniaze na účet žalovaného. Už vtedy vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania získal vedomosť, že žalovaný sa na jeho úkor obohatil.

15. V skutkových pomeroch prejednávanej veci nie je potom rozhodnutie odvolacieho súdu nijako v rozpore s judikatúrou, na ktorú žalobca v dovolaní odkazuje (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky prezentovaného v rozhodnutí zo 17. februára 1978, sp. zn. 2Cz/35/77,

zverejnenom v Zborníku IV. Najvyššieho súdu, Praha 1986, str. 649) a ktorá potvrdzuje správnosť záverov o relevancii skutočnej, nie predpokladanej vedomosti ukráteného (o vzniku bezdôvodného obohatenia a tom, kto ho získal), avšak práve vo vzťahu k okolnostiam skutkovým, z ktorých možno záver o vzniku bezdôvodného obohatenia bezpečne vyvodiť, nie k znalosti právnej kvalifikácie. Na (iba) prezumovanej vedomosti ukráteného (žalobcu) rozhodnutie odvolacieho súdu v tomto smere založené nie je.

16. Nakoľko sa potom odvolací súd svojimi právnymi závermi o premlčaní nároku žalobcu titulom bezdôvodného obohatenia, na ktorých založil rozhodnutie napadnuté dovolaním žalobcom, neodklonil v nastolenej otázke [začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby (bod 3.1.)] od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, na ktorú sa v danom prípade žalobca odvolal, dospel odvolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu z § 421 ods. 1 písm. a) CSP nevyplýva.

17. Najvyšší súd procesne neprípustné dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

18. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku žalovaného voči žalobcovi na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.